

მეფობა № 12

თიხვეთი

მეფობა თიხვეთი და თიხვეთი
 თიხვეთი თიხვეთი ხუთი და
 თიხვეთი თიხვეთი თიხვეთი
 თიხვეთი თიხვეთი თიხვეთი
 თიხვეთი თიხვეთი თიხვეთი

12 695

ყველგან ხვდა და თესვა,
 ყველგან შრომის ღვინია.
 კულაკს მეთი ბრაზისგან
 ვეღარ დაუძინია.

ბაღში, ხნულში, ვენახში
 გამოსულან ყველანი.
 „იბრძვის“ ბიუროკრატიც,
 ღარ ყოფნის მელანი,

„იბრძვის“ გაცხარებული,
 „ბელზე ირენს იარებზე“...
 ის თესვას ამჯობინებს
 ჯებლ-ცხელ ცირკულიარებს.

გონსემოვილა

— ვითომ ივარგებს კოლექტივში შესვლა? — ეკითხებოდა ქმარს დაეჭვებული კატო.

— ივარგებს კი არა, დიდებული საქმე იქნება! — აღფრთოვანებით ამბობდა ივანე.

იმ დღეს სასოფლო ყრილობა იყო. მთელი გლეხობა, კულაკების გარდა, კოლექტივის მომხრე იყო.

სერთო ხმაურში ივანეს ხმაც გაისმოდა:

— ერთად ვიმუშაოთ, ძმებო! საერთო ძალ-ღონით უკეთესად გავაკეთებთ საქმეს! გაერთიანდით, ჰკუა იხმარეთ ძმებო!

იმჯელეს, ითათბირეს და გადასწყვიტეს: ყველას ერთად ემუშავა.

კრებიდან დაბრუნებულ ივანეს შურის ჭამა მოთავებებული არც კი ჰქონდა, როცა მასთან შევიდა კულაკი ნიკო.

— სახზე ვატყობ, კარგ გუნებაზე გეხარა ბრძანებები! — შესტინა ივანემ.

— კარგ გუნებაზე შენ ვერ უნდა იქნე! — ეშმაკურად გაუღიმა ნიკომ — შენ იკითხე, თორემ მე რა მიჭირს... მე მხოლოდ ის მაწუხებს, რომ ამოდენა ხალხს ჰკუა არ გაჭირიათ!...

— ვითომ რატომია? — გაიღიმა ივანემ.

— იმდენი სიხარული მომეცა, რამდენი ცვარი ტრემლი თქვენ დაღვართ... რატომია? აი, არტომ...

ნიკომ მოხსნა პირი თავის კულაკურ გულს და ისეთი საშინელი მომავალი დაუხატა ივანეს, რომ ამის გამგონე მელოტ კაცსაც თმა ყალყზე აულღებოდა.

ივანე დაეკვებულ უსმენდა ნიკოს, ზღაპრებს, სცადა კიდეც შეეჩერებია, მაგრამ უბრალო ცნობის მოყვარებამ დასძლია და ბოლომდე მოუსმინა.

— აღარც ეხლა დაიჯერებ, რა უბედურება მოგვლით? — დამთავრა ნიკომ ჭადაგება.

— ვიცოცხლოთ, ვნახოთ! — სთქვა ივანემ.

ნიკომ და მისმა დამქაშებმა სხვა გლეხებსაც ჩამოუარეს და მათი მონათვლა იწყეს. ჩუმ-ჩუმად დიდკრებოდნენ ისინი და ცდილობდნენ ათასიარჭობით სახელი გაეტეხათ კოლექტივისთვის. კულაკების ოინებს იმანაც შეუწყო ხელი, რომ კოლექტივის ხელმძღვანელად არჩეულმა მზარ-თეძოზე წოლის მეტი არაფერი გააკეთა. და ერთ დღეს ოციოდე კომლმა კოლექტივიდან გასვლა არჩია.

— ა? როგორაა საქმე? — ეკითხებოდნენ გახარებული კულაკები თავის მეთაურ ნიკოს.

— დიდებულად! ცოტა კიდეც და, სულ დაიშლებათ!

ამ ოც გზა-ბანიოლ კომლს ერთ მშვენიერ დღეს მეოცდარეოც მიემართა. ეს იყო ჩვენი ივანე. აქეთ ცოლი შეუჩნდა, იქით კულაკები, იქით კიდეც ოცი კომლის გასვლამ დააფიქრინა.

თავი დაანება ივანემ კოლექტივის, და იწყო ძველებურად ცხოვრება. ურჩიეს მეზობლებმა არ აყოლოდა გაბრიყვებულთა ფეხის ხმას, მაგრამ გაჯიუტდა და არ ისმინა.

ივანე რომ მამა-პაპურ ცხოვრებას დაუბრუნდა, კოლექტივში მყოფმა გლეხებმა პანდური ამოჰკრეს უქნარა ხელმძღვანელოს, ამოიჩინეს მის მაგიერ

საქმის კაცი და მალე მუშაობაც გაჩაღდა.

აღუგუნდა მინდვრებში ტრაქტორი, გალა ხნა და იმავად ბელტებით საყანები და დილიდან ერთად მუშავე გლეხების სიმღერის გუგუნე განუწყვეტლივ ისმოდა.

სტილია რომ ყოველ დახსული, დათესილი და ყველაფერი გაკეთებული იყო, ივანეს მეთაურობით არ გაკეთებულა. გადახედა მან მასვეთ კოლექტივიდან გამოსულ ოცი კომლის საქმიანობას, გული აემღვრა და შესტერია:

— ხალხო, გავბრიყვდით.. ნამდვილად გავბრიყვდით.. თურმე კარგი საქმე ყოფილა, ჩვენ კი გავსულღებულვართ.. იმ ოხერმა ნიკომ როგორ აგვიყოლია! კოლექტივი რომ ჩვენთვის კარგი არ ყოფილიყო, ბოზობა სად დაიწყებდა მის გინებას!?

ამ დღიდან დაერღვა ივანეს სულის სიმშვიდე. აქეთ სინდისი ქეჯნიდა, იქით ხალხის სიკეთეს ხედავდა და თავისი გარიყული ცხოვრება აწუხებდა.

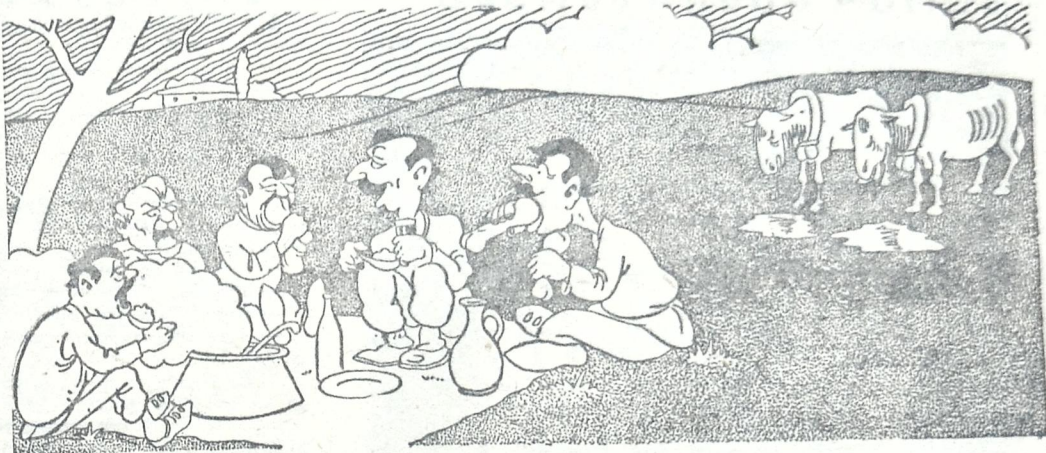
და ერთ დღეს სამუშაოზე გასულ კოლექტივის წევრებს გვერდში ამოულდა ივანე თავის ხარებით.

— შევეცი ძმებო, გზა ამეოია! ძმაცაცებისგან გარიყულად რა მაცხოვრებს! სიკეთე კარზე მომადგეს და იმას ხელი ვკრა? სადაფორი ჰკუა?

დაობრუნდა ივანე კოლხოსურ ოჯახს და ეხლა სხვებსაც ეძახის. ბელურა.

კოლექტიურად დაივიწყეს

თვითონ სკამენ და ლხინობენ, ძღვენს არ იკლებენ დღიურად. ხან სუფრას მოუხსნდებიან — ყლაპავენ კოლექტიურად!

საქონელს ვინდა დაგიდევს. მათთვის ვის სცნელა ძამია! ხარ-კამერიც და ცხენებიც ყველა მგლებს შეუქამისა.

„მრავალყამიერ“

გლებებს თავი მოუყრიათ მალა-როს კარის საეკიმო პუნქტის ეზოში, ზოგს ხელი აქვს შეხვეული, ზოგს თავი, ზოგი შინაგან სწეულებას ჩივის.

— შეუღლეა და ამ მამაცხონებულს აქნობამდე როგორ სძინავს!

— მგონი ნათლობაში გაუთენებია...

— გლებებს ეჩქარებთ ექიმის გაღვიძება. დარაჯი უარზეა.

— როგორ შეიძლება გაღვიძება. ცუდ გუნებაზეა, გაჯავრდება!..

— აგერ ამდგარა, გაუღვიძნის იძახის ერთი გლები.

— ადგა მაგრამ, ჯერ უნდა ისა უზმოს! — უპასუხებს კარისკაცი.

— დიდი ლოღინის შემდეგ ექიმი იღებს ავადმყოფებს, უწერს წამლებს, მაგრამ საქმეს არაფერი შევლის.

— წამალი მოგვეცით, წამალი შენი ქირიმე, ათი ვერსი გზა გამოგვივლია, უკან როგორ დავბრუნდეთ ხელცარიელი!!!

— წამალი? წამალი არ არის აიღეთ რეცეპტი გალესეთ წყალში და დალიეთ! სიცილით უბასუხებს ექიმი...

ასე გრძელდება თვეობით, კვირაობით... ექიმი დოჩანოდლი, მხარეთმცოდნე წამოწოლილი ქერში ბუზებს თვის. ავადმყოფები კი გარეთ წვიმაში, ქარში, ზან ექიმი ელიან, ხან წამალს, მაგრამ უშედეგოდ...

სალამოთი ექიმის მხიარული ხმა ისმის: „მრავალყამიერ... მრავალყამიერ...“

„ბატონო“ ექიმო, რას მრავალყამიერ? ასეთ უთავებლობასა და უპატრონობას?!

ნაჯახი.

მ გ ე ლ ი ფ ა რ ა შ ი

სასადლოა ბანძაში...
 ეპოს სიმღერე-ქონება.
 შოგა ზის ძველი ვაჭარი,
 ნელ-ნელ შილის, ეპატრონებ?
 აბურდ იგდებს გლებობას,
 ზრდილობა არა სხვევია.
 თავი ბატონი შგონია,
 მუსტარი შემოხვევია.
 ავჭენტი—ძველი ოსტატი
 ნაცადი ჩარჩი ცხირი.
 ფიჭვემ მეგება თუ შეხვდა
 ვინმე დიდაცი—ძლიერი.
 ხილი თუ შეხვდა ღარიბი,
 „პატარა“ კაცის იერიო,
 ხმას არ სცემს, ანა კითხულობს

გინდაც რომ მოკვდეს მშვიტი.
 თუმცა აქ ახალი რა არის,
 ან ეს რა საკვირველია.
 ისევ თავის ბაზს აბარებს.
 ძველი ნაცადი მელია.
 წინათ თავისთვის ვაჭრობდა,
 თანხა რომ შემოეღო,
 ეპოში მომე გაურჩნდა
 და აქ მოითხო ხელია,
 ალალი იუოხ, ვაჟოხ,
 ვერცინ ვაჯობებს ამაში.
 მხოლოდ უფროხილდი ავჭენტი
 რომ არ დაიხრჩო ზამაში!

კოშკაპშირალი.

სასწრაფოდ

სოფელ ლავანათქარში ილიკო ზამარიაძე ქაშთარაძეს.

ილიკო ჩემო, როგორ ხარ, როგორ მიღის შენი საქმეები! ფულის მოგებაზე დაღიხარ, ვინ იცის რა ხიფათი შეგემოხვევა.

გაეგე—სიკო ნათამისგან ორმოცდაათი თუმანი აიღე, ვითომ სახლის გაკეთებაში, ალბათ, ერთი ოციოდე თუმანი მაინც დაგრჩებოდა მოგება. მეორე საქმე კი, — სოფელ ქობორტში რომ ღარიბ გლებს ვასო ქვეთარაძეს ოცდაათი თუმანი და ერთი კარგი ძროხა გამოაროგი, ცხალია, უფრო მეტ მოგებას მოგცემდა...

იაროს ეხლა და გეგვეწოს ფულის დაბრუნდება. შენ რომ ფულს გაძღვევდა, რატომ თავიდანვე არ იცოდა, რომ შენ საქმის გამკეთებელი კაცი არ იყავი?!

მომოკითხე შენი ნათლიმამა ვანო ოლიშელიძე. ჩემ მაგიერ სამღურავდეთხარი: როგორ არ სცებენა „ღვთის-შობლობა“ დღეს შვილი ევლით მოგანათლია შენ და მე კი უბრალო სტუმარადაც არ დამპატიეთ.

გულითადი მოკითხვა თქვენნი სოფლის კომუჯერდის მდივანს. ვერსად ვნახე, ეტყობა დიდ მუსოზაშია ჩამულთ, რომ ასეთი „წერილმანებისთვის“ ვერ მოუტყლია...

დიღბანს იცოცხლე სოფელ ლავანათქარის საკეთილდღეოთ.

შენი წიწკა წიწმათაშვილი.

ზარალიანი ზარანა

არხმინაღ!

აბა ასეთ ხელმძღვანელს
ტყვის რა გამოუღაყებს!
ყოლეჭიფი გზას აძლევს
ზობოლებს და კულაკებს.

ვაშა ბიჭო, ამრავლე
ჭულაკური წოდება.
ღარბს გარეთ რომ ავდებ —
ჩარჩი რათ გეცოდება?

ქვემო-ქალაღილის თემის ხელმძღვანელთ კითხეს:

— აქამდე საწარმოო რათ არ შეგიდგინაო?

ზემო-ქალაღილს ვუციდილი! — უპასუხეს მათ.

ზემო - ქალაღილო, შენ რაღას უციდილი?

გულიეკარ-კეთილარს ვუციდილი.

— გულიეკარ-კეთილარო, შენ რაღას უციდილი?

— სუჯუნას ვუციდილი!

— სუჯუნა, შენ რაღას უციდილი?

— ძველ-სენაკს, ვუციდილი!

— ძველ-სენაკო, შენ რაღას უციდილი?

— რა ვიცი, გენაცვალე: ქე კი ვიყავით არხმინად და!..

გაგოგანილი მოღვაწეები საშა ცაგუჩია

ცაგური დაიბადა ფოთში და როცა დაეპყარა, ფოთში იღარ დადგა, რადგან იქ მას ყველა იცნობდა და ეწვია ვაკის აღბუღალს.

აქ ის იყო მასწავლებლად, სადაც გლეხობის სასარგებლოდ არაფერი გაუკეთებია. გაღასაღადის შემცივრების მიზნით კულაკებს ყოველ გაზაფხულზე ართმევდა ბატკნებს, მაგრამ არც ღარიბი გლეხები დასტოვდა უქმყოფილო: ღარიბი გლეხებისაგან გაზეთის გამოსაწერად გადახდილი ფული თვითონ შექაბა.

სწავლა - განათლებაშიც დაუღალავი მუშაკი იყო: სცემდა მოწაფეებს, აჩოქებდა. ერთხელაც შეიღ-შვილი აბაზი მოაგროვდა მოწაფეებში წიგნების სასყიდად, მაგრამ... ეს ფულიც თვითონ „გაიშაქა“.

გაყიდა სკოლის ლუმელი და ფული თვითონ მიიხმარა, გლეხებში თითო-ოროლა გირვანქობით მოაგროვებო-კარაქი და გაყიდა.

სიმონ თაყაიშვილი

სიმონი დაიბადა გურიაში, შეძლებულ აზნაურის ოჯახში. ის აქტიური მონაწილეობას იღებდა 1924 წლის აგვისტოს ავანტიურაში და როგორც ასეთი „თავდადებული“ მუშაკი, ის დაწინაურებულ იქნა მასწავლებლად სოფელ ხობისში.

აქ მან გლეხებს გამოსტყუა 180 მანეთის თბლივაცია და აქედან წასვლისას თან გაიყოლა სკოლის ბეჭედი.

თაყაიშვილი, როგორც უვარგისი მასწავლებელი მოხსნილ იქნა ხობისიდან და დანიშნულ იქნა ერწოს რაიონის სკოლების უფროსად.

სიმონ თაყაიშვილი ჯერ კიდევ ახალგაზრდაა, რომელზედაც დიდ იმედებს ამყარებს სისხლის სამართლის მილიცია.

ჩანძელი

„სარჩვენო კომისია“

ქვემო - მაჩხაანი ქიზიყის შუა გულია, რომელსაც „ამშენებს“ სოფლის საბჭოს თავმჯდომარე ბებო გურაშვილი.

საბჭოში თავი მოუყრია საარჩევნო კომისიას. გურაშვილი თავმჯდომარეობს. არჩევნს საჩვენებს: ვის შეიძლება დაუბრუნდეს საარჩევნო ხმის უფლება და ვის არა.

— ვინ არის შემდეგი? — კითხულობს თავმჯდომარე.

— ივანე ღვინიაშვილი.

— ჩამოერთვას ხმის უფლება, რადგან მას გვარზედაც ეტყუბა, რომ ლოთი იქნება... შემდეგი?

— გიორგი ქვეზიშვილი.

— ჩამოერთვას!.. სურნელოვანი საპონით იბანს ხელ-პირს... ბურთუაზილი გადახრა აქვს.

— ბებრე ახალკაციშვილი.

— ჩამოერთვას!.. შარშან მაგისმა ღორმა ზოსტანი ამოვიღო...

— თედო ჰავლიაშვილი.

— ჩამოერთვას!

— მაგას რათ უნდა ჩამოერთვას? ეგ ხომ ღარიბ-ღატაკი გლეხია

— რა ვუყო, რომ ღარიბ-ღატაკია, სამაგიეროთ მაგისი ცოლი პოლიტიკურად არა საიმედო პიროვნებაა: — გუშინ ჩემი ცოლისათვის თავი არ დაეკრა ქუჩაშა, — ეთქვა, პირველათ მე რათ უნდა მივცე სალაპიო.

— იოსებ მინდორაშვილი...

— ჩამოერთვას!.. მაგისმა ქალმა ქელესში არ დამპატიუა...

როგორ ფიქრობთ, ასეთ „თავმჯდომარეს“ განა ისე არ უნდა გაუხდეს საჩქე, რომ საკუთარ ხმის შეზნა დაიწყოს?!!

ანგელი.

მერიის ავან-ჩავანი

რაც გვაქვს სათქმელი—მოკლედ ვსთქვათ,

რადგან სათქმელი ბევრია.

ყველასგან მივიწყებული ვის არ უნახავს თვლითა,

ეს ჩვენი კუთხე მერია?

მოვიხსენიოთ ზოგ-ზოგი, მოვარტყათ შოლტის წვერია!

დავიწყეთ ფოსტის აგენტია, —

ქალია მოსაწონია.

სახელად თვის ეტყვიან,

კობალაქა მგონია.

მისგან გაზეთის მიღება

გავგეშვარება ხშირადა —

თვე გადის — ერთს არ ვადირსებს

და მერე მოვცემს ერთადა.

მოუბარი

კატაი ზოღბინს

ავდექი და შევეჯექ რაშუე არც კი იყო ალოონი, სულ ქენებით მოვიარე ლიუქსემბურგის რაიონი. ვადექი მუშათა კლუბს, — გასაკვირი საქმე ვნახე: ყველა ძილს მისცემოდა! დავჯექი და ვივარდა... გავაქროლ — გამოვაქროლე კაპანახშია გავვილი. აქაურ სამკითხველს მსგავს- არსად არა ვარ მნახველი. ქობ-სამკითხველს შენობის ფანჯრები ჩამტერულიყო, შიგა საშინლად სციოდა, ფეხი და ლამფა არ იყო. გამიკვირდა... როგორ მოხდა? ამისთვის ფული რა იყო? თურმე ნუ იტყვი — გამგესა თავის სახოსთვის წაიღო!

ჰვილი და ჰვიდულუბ

სახნავ - სათეს მიწებს. მსურველს შეუძლია მომმართოს და საქმეს ხელათ მოეკებასკებ. პასუხისგებაში მიცემისა არ მეშინია. თუ არ გჯერათ, ჰკითხეთ საბჭოს თავ- მოომარეს ხარითონ ბეჟანოვს. სოფელ ოფრეთის ოთხწლედის მასწავლებელი ლაზარე კი- ლინპარკში.

ანკაპტის მაგიერ

საუბარი ნიგოზის ფოსტა-ბ- ლეგარაფის თანამშრომელთან აბს. ბანო. სიხარულიანთან

— როგორ ეპყრობი გლეხებს, როცა კარგ გუნებაზე არ ხარ?

— თუ კარგ გუნებაზე არ ვარ, კი- დედ დაეუყვირებ და თუ დაშვირდა, გულში ხელსაც ვკრავ!

— რატომ არ მიმიღია გაზეთ „კო- ლექტივიზაციის“ უკანასკნელი ნომ- რები?

— შენს ვარდა 21 კაცისათვის არ მიმიცია, მაგრამ ამისათვის შეაგებს არ ჩაეცემა!

— სხვა გაზეთს მაინც რატომ არ მძძველ საღამოობო?

— იმიტომ, რომ მეშინია ჩემზე არ იყოს წერილი... ჯერ მე გადავიკით- ხავ, შემდეგ სხვებმა იკითხოწ!

— მოყვრებს და მეგობრებს რომ აძლევ?

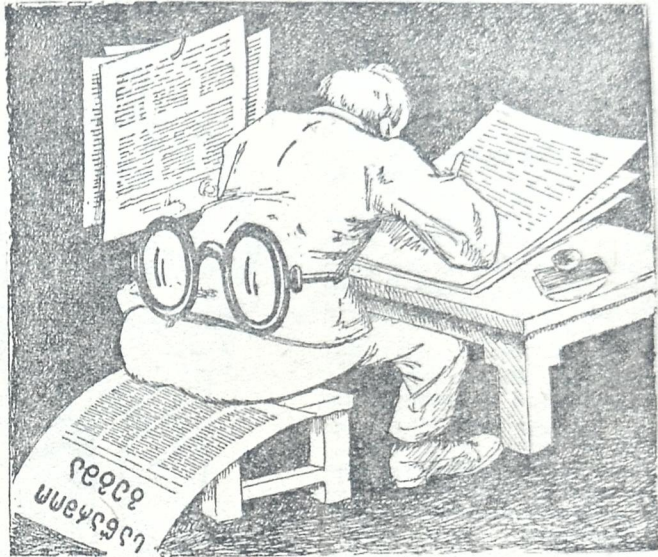
— მოყვარეს თუ გაზეთის დროით მიცემაშია ალარ გამოვადექი, რაღა მაცი ვყოფილვარ ქვეყანაზე!

— ეხლა რა გუნებაზე ბრძანდები, მბ. ბესო?

— მეტი აღარაფერი მკითხო, თორემ ზაფგილი ვატი!

ქე-ხვი.

ბ ე ც ი

ის ყველაფერზე გახლავთ, „განსაკუთრებულ აზრის“. წინა და უკან ორი დიდი სათვალე ახის.

დღეს კოლექტივიში „საქმობს“, უყვარს ზაქივით ხენეშა, მას საწარმოო გეგმა ამოუღვია ქვეშა...

ს ე ჯ ა რ ა ზ ე

შუალამეა. სოფელ ჯუგანში (კახეთი) დიდი ქრიაშული ეს-ეს არის მიწოდება. კოლექტივიზაცი- ასთან დაკავშირებით გაიმართა სოფლის ქრილობა. სხვა საკით- ხებს შორის ირჩეოდა ზოგიერთ მვენებლების გადასახლების სა- კითხი...

ბნელა. სამკითხველს შენობა- ში ფუსფუსია. მისი გამგე კომ- კავშირელი ანეტა ქართველაშვი- ლი ყუთებში რაღაც ნივთებს ალაგებს... მას ვიღაც შველის, ეხ- მარება. აწოდებს ახალ ყუთებს, ბოხჩებს... ალბათ კოლექტივიზა- ციის ფრონტზე თუ მიეშურე- ბიან!

ჩუ... რაღაც ჩორჩული ისმის!

— გენაცვალე, აბა შენ იცი, კარგად დამალე. კომკავშირელი ხარ, შენზე ექვს არაფერს მიიტანს!

— ეს ბოხჩა სულ ძვირფასეუ- ლით არის სავსე, ნახევარი შენი იყოს!

ბმური მისწყდა. სიჩუმე ჩამო- ვარდა. სამკითხველს დაიძინა...

სოფლის გზის თავში ორი სხვა კომკავშირელი დგას „სადარაჯო- ზე“...

ჩუ... ურმის ქრიალი მოისმა. ალბათ კულაკებს თამბაქო მი- აქვთ გადასამალათ, ან ფარულად გასაყიდად...

— შეჩერდით! ვინა ხართ!

— ოჰ ბიჭო, იოსებ ლეკიაშვილი ხარ? შეზე — ზედელაშვილიც აქ ყოფილა!.. თუ მშა ხართ ნუ დაგვტუპავთ და რამდენიც გინ- დათ გადაგვახდევინეთ!...

25 მანეთმა გადასწყვიტა დავა... ურმებმა გზა განაგრძეს და სამ- შვილობის მიიღვიეს...

მეორე დღეს ქობ - სამკითხვე- ლოს გამგესთან აღმოაჩინეს კუ- ლაკების გადამაღული ქონება. ხოლო სოფელში ხმა გავარდა — კომკავშირელებმა ლეკიაშვილმა და ზედელაშვილმა 25 მანეთი ქრთამი აიღესო...

მართალია?

ქლვა.

ს ა ს წ ა უ ლ ი

გ ზ ა!

ქუთაისის ოლქში მრავალი კარგი სოფელია და ამ კარგთა შორის სოფელი დელტასუბანიც გახლავთ.

აბა ასეთი კობტა სოფელი, ვენახებით და ყანებით შემოკული, როგორ ჩამორჩებოდა მეზობლებს და ერთ დღეს, დელტასუბანის ყველა მშრომელმა გლეზმა ერთხმად განაცხადა:

— კოლექტივი გვიინდა, მორჩა და გათავდა!

მშრომელ გლეზებისათვის ამ დღიდან გათავდა ათასი წლობით განცდილი ტანჯვა-ვაება, მაგრამ იმათთვისაც გათავდა უღარდელი ცხოვრება, ვინც მუქთანხობას და სხვისი სისხლის წილას იყო ჩვეული.

— დავილუბეთ? — ზარდაცემული ეკითხებოდნენ ისინი ერთმანეთს.
— დავილუბეთ! — სტიროდნენ ისინი, ვისაც სიტყვა „კოლექტივი“ თავში მეხივით დაეცა.

— აბა, ბიჭებო, დავტრიალდეთ! — წინადადება შემოიტანა მღვდლიმა — იქნებ გასჭრას ჩვენმა ხრიკმა და ავტოდეს უბედურება.

ითათბირეს, გაარყიეს გოგრა, მაგრამ მაინც ვერაფერი მოიგონეს.

ა? როგორაა საქმე? — კითხავდა თავის დამჩაშტებს მღვდელი—მოიფიქრე რამი? გაარყიეთ გოგრა?

— გინდ გაარყიე, გინდ არა! — სწიოდნენ დანარჩენები — გოგრის გარყევით ვერაფერს ვიზამთ. ცარიელია და რა უნდა გაირყეს შიგ!

— მაშ ისევ ჩვენ გვისმინეთ! — სთქვეს ნაღიაკენარმა თედორე ქამყვეტაძემ და სტაროსტა ნიკიფორე ქურციკიძემ — ეკლესიის ეზოში რომ დიდი ხეა, იმის ფულუროში ცხრა წლის წინად ერთი ბრუტინი ხატი ჩაფვალი. გამოვაცხადათ ხალხში, რომ...

მეორე დღეს დელტასუბანში ასეთი ამბავი გაერცელდა:

— ეკლესიის ეზოში რომ დიდი ხეა, იმაში წმინდა გიორგის ხატი აღმოჩენილა... ხატი წყველას უგზავნის ყველას, ვინც კოლექტივში შედის!

„სასწაულის“ ამბავი დელტასუბანს გადასცილდა და მალე მოედდა საზანოს, თერჯოლას, რუფეთის და სხვა სოფლებს. ხალხი შიირყა... შიირყენ ისინი, ვინც ეკლესიის წყალობით წინადაც გაბრუნებული და შურყული იყო და „სასწაულის“ მოლოდინში თავი მოიყარეს დელტასუბანის ეკლესიის ეზოში.

— აბა, იწყება სასწაული! — დამახებს დაიკვირნა და სტაროსტამ.

ჩასჩარეს ხელი ხის ფულუროში და ამოიღეს ნახევრად დამპალი ფიცარი, რომელზედაც დახატული იყო „წმინდანი“.

— ვინც კოლექტივის წევრია, მოვიდეს და შენდობა სთხოვოს, თორემ

ამდენმა სიტყვამ, ლოდინმა ამ რეგენებს არა უქნარა. წინ მელობება, არ მიშვებს ყველა უშნო და უქნარა.

გზა—თორემ ეხლავ გაგხრესავთ, არ მინდა უქმად ტარება. ხედავთ ფიცხელი თესვა — სახნავად მიმიჩქარება!

გალავნიდან ცოცხალი ველარ გავა! — გაპკოდნენ კულაკები და შავსიელები.

ბევრს ეცადნენ კულაკები თავისი საქმე გაეკეთებიათ „სასწაულის“ წყალობით, მაგრამ მაინც ვერაფერს გახდნენ. და ერთ დღეს, როცა რუფეთის კომკავშირელებმა დაფშენეს ეს „ძლიერი წმინდანი“, „სასწაულის“ ამბავს ყველა ბრაზით და თან სიცილით იხსენებდა.

ნამუსის გასაწმენდათ კულაკებმა ბოლოს გამოიგონეს:

— მეორე სასწაული მოხდა, ხალხო! ხატი გაბარებულა სოფლიდან!... ვერ შეეგუა დელტასუბანის კოლექტივის!... — ძალიან ქუთი მოქცეულა! — დასკინოდნენ კულაკებს გლეზები — თქვენც რომ იმას გაპყვებოდეთ, უკეთესი იქნება!

ზარი.

ს უ ლ ი ე რ ქ მ ა ს

სიმონ ბაძაბაძის სოფელ შორეთში

გამარჯვება სიმონი! რავე გიკითხო, რავე ხარ შენი ცოლ-შვილით?

გევიგე, ბავში მოგინათლია მღვდლით. ყოჩაღ, ჩემო სიმონი, ყოჩაღ, რომ შენც არ აპყე ამ ახალთაობის ხალხს და შენც არ გამოსულულდი.

მართალია, აკაკი ხარაიძეს ძალიან სწყენია, რომ შენ მღვდლით მონათლევ ბავში, მაგრამ მას ჩემო ძამია ეშმაკი ყავს მხარზე შემეღდარი და მისი სულიც ეშმაკებს დარჩებათ.

მაშ რა ქნას საწყალობა ჩვენმა მღვდელმა აბდუმელიშვილმა. თუ შენც და შენისთანებიც ხელს აიღებენ მღვდლებ-

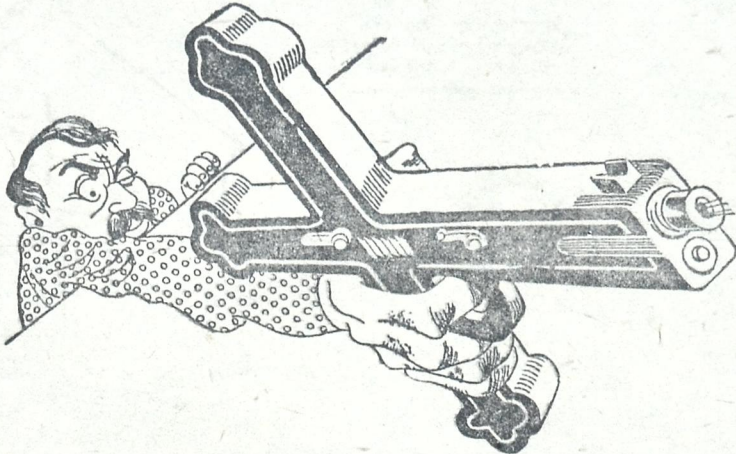
ზე და ეკლესიებზე? ისინიც ხომ დეთის გაჩენილები არიან, ქამა უნდათ და სმა! შენი ბავშვის ნათლობის ამბავი გაუგია რომის პაპსა და იქიდან დიდი ლოცვა-კურთხევა გამოუგზავნია შენთვის და ახალი განათლულისათვის.

ჩემო სიმონ, საბჭოს წევრი ხარ, სოფელში კაცად ითვლები, მომიხერხე როგორმე სიღარიბის მოწმობა, იქნებ პენსია დაეანიშენო, თორემ ამ დიაკონობაში, ქე შენც იცი, აღარაფერი არა ყრიარა.

შენი სულიერი ძმა გერვასი ტაბლაძე.

ჯვარი და ტყვია

მესტვირული

ვინა სთქვა თითქმის შტერია,
— ჩვენი მოსისხლე შტერია!..

გვითქვს ცეცხლით და მახვილით,
ხელთ ჯვარი დაუჭერია.

„ღმერთო“ ლოცულობს, ჩვენ გვლადნადეს.

ახეა მისი ბუნება...
მას ჯვართი უნდა წარსული
დიდების შენარჩუნება!..

ქამანჩა მომართული მაქვს,
ხელში მიჭირავს სტვირია.
მსოფს, შოლტინო, გიამბო
ჯამანის გასაჭირია!
სადუქნო კომისიაში
მევენ შე კოსტა გამძვრალო,
ვინამე ჯამანის გლენობა
სულით-ხორცამდე გასძვალა.
ვის გინდა ამ ვაეხატონის
რომ არ ემართოს ვალია!
„პროცენტში“ მიჰყავს ქათმეზი,
არ ყოფნის თხა და ცხვარია...
სოფელ ჯამანის გლენობას
სულ მთლად გააძრო ტყავით,
ეძებენ შშველელს, რომ მისგან
როგორმე იხსნან თავია...
ასეთი არ: ჯამანის
ღარიბ გლენების წადილი:
ამ კოსტა ყაქვიშვილსა
უჩვენონ თაის ადგილი...
ლოთი, მევენზე ცხოზილა,
კოლექტივისა მტერია.
მას ჩვენი შოლტი ნუ ასცდეს,
ნურც ჩემი კალმის წყერია!..

სა — ლი.

ჩემო ქამანჩავ!

დაუქარ ჩემო ქამანჩა,
დაუქარ გენაცვალეო..
ჯერ სტვირის გულდას ვაგებერაე,
ცოტა ხანს დამაცალეო.
კოლექტივებით გარდიქმენა
ჩვენი სოფლები ყველაო.
კულაკებს არ იკარებენ,
ყველაზე შეიძულეო.
ნაღვლდევი შორბის, თან მოსდევს
ყოფილი დიაკონია,
თავმჯდომარესა უცხადებს:
— შემოგვაქვს ყველაფერიო,
თქვენთან ერთად ვიმრომებთ,
არც ჩვენ გვწამს ხატი-ჯვარაო!
მაგრამ მაინც არ კარობენ,
— არ არის დასაჯერიო!
დაუქარ ჩემო ქამანჩა,
დაუქარ გენაცვალეო.
თუ ძალა შემოგვალა,
აგერ ჩაებერაე მალეო.

ახოსთაველი.

„სასწაულმოქმედი“

— წინათ ამ სასწაულებსა არაფერი
მჯეროდა, დღეს კი დავრწმუნდი, რომ
ჩვენს დროშიც კი ყოფილან „სასწა-
ულმოქმედი“.
— ვინ გამოჩნდა, ვინ არის?
— ვინ არის და ჩვენი შეწისქვილე-
სახლში ავწონე და ათი ფუთი ხორბა-
ლი წაიღე დასაფქვავად. წისქვილში
მივითანე, მეწისქვილემ აწონა და რვა
ფუთი გამოიყვანა. „სასწაული“ თუ
გინდა, ეს არის!

ტეოქენხი კუხში

ა? სოფელი კუხია? ნიყო ხარ? ვინ
არის ახლა მანდ აღმასკომის მდივანთ?
სერგო? რომელი სერგო? კომისიამ
რომ მოხსნა? აი ის სერგო, რომელსაც
გლენკორები „მოსე მწერალს“ უწო-
დებენ? როგორ მოხდა მისა დანიშვნა?
ჯვარდაწერილი ხომ არ არის აღმას-
კომზე? ხონიდან „ბებიები“ წყალობ-
დენ? მეგრე და თეთურტიკა რისფრის
არსებობს? კულაკებმა შოითხოვეს ში-
სი დატოვება? კი მაგრამ, ამხანაგო აღ-
მასკომის თავმჯდომარე, ასე გესმით
თქვენ კლასიური ხაზის გატარება? შე-
გარცხვინათ ღმერთმა და „ჯვაროსან“
ჩაინდების სარდალმა, რომის პაპმა!

ბიჭო, ეს მითხარი, ლევან რა გუ-
ნებაზეა, როგორ ურიოდება ჩვენს ხე-
ლისუფლებას? ურიოდება კი არა,
პარტიის წევრიც არის? რას ამბობ!
მე იმ ლევანზე გეუბნები, კიათურის
შავი ქვის მრეწველი და ხალხის გამყ-
ვლადევი რომ იყო, შემდეგ მამასახ-
ლისი და ზოლოს მენშევიკების კომი-

სარი კუხში? ახლა კოლმეურნობას
ხელმძღვანელობს კუხში? გლენები
უნდობლათ უყურებენ? არ მიკვირს!

იპოლიტეს უნდა ჩემი ნახვა? შვილ-
წლიდს მასწავლებელს? ასე უთხარი,
რომ მე ღვინოს აღარ ვსვამ და ლოთო-
ბაში ამხანაგობას ვეღარ ვაჯობო! მა-
გაზე ამბობენ, კომკავშირის უჯრედში
გარეთ გამოავადო კლუბიდან & თი-
თონ შიგ დაბინადლა და ერთ ღარბ
გლენს რევოლვერი პირში ჩასწარა და
გადასახლებით დაემუქრაო.. მართა-
ლია? ესეც ღვინის გავლენით ჩაიდი-
ნა? საწყალი ღვინო, რა მისი ბრალია,
რომ უბრაგონოთ ისხამენ ხახაში.

რავე მიდის, თუ იცი, ზოდლის საქ-
მე? საგანაფხულო თესვის ქამანჩაში
როგორი წარმატება გაქვთ? ა? რაო?
ვერ ვავიგონე? რას დავება ენა?

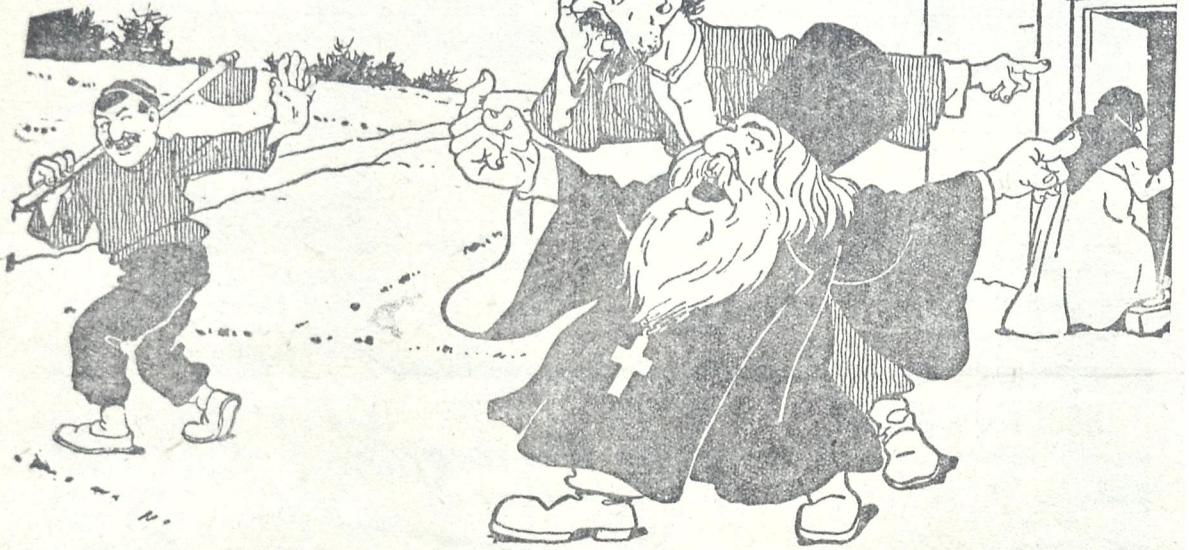
კუხი! კუხი! შეწყდა ეს რაგერი, თო-
რემ კიდევ რაღაცები მქონდა საკით-
ხავი!..

კინტილიკა.

ჩვენი აღდგომა სხვაა!

— რას მიქვია საყდარი,
წირვა-ლოცვა, „აღდგომა“.
სიღარიბე მომარა,
მინდა ფეხზე დადგომა.
რას მიქვია წუწუნნი,
„ღვთის“ ზვეწნა და ვედრება

კოლექტიურ შრომის ხმას
სწრაფად რა შეედრება!
სულელი და შტერია
ვისაც თქვენთვის მოსცლია.
ეშმაკებიც, ხატებიც
მათთვის დამილოცნია.

ურგები

შელუშეთის ერთ უბანს
„ბედი“ არ უყვრია —
საზოგადო საქმისა
აქ ხომ ბევრი მტერია!
აქ ერთი გლეხი ცხოვრობს
უბნის „სილამაზეა“ —
ისმაილი სახელად,
გვარად შეყრილაძეა...
მივა ჩვენი ოცისთავი,
თუნდა ასისთავია:
— ისმაილო, გზას გაეკეთებ.
დავგიმშვენე მხარია!
შავრამ იგი უარობს:
— გზისთვის არა მცალივ,
იშრომეთ და გააკეთეთ,
უგ სულ თქვენი ვალიამ
შივალთ კიდევ ისმაილთან,
— ეხლა ხიდი გვეჭირია!
იგი იმას გაიძახის:
დღის გაცდენა ძვირია!
ეხ, ასეთი ამხანაგი
სოფლისათვის ჭირია!...

შამორევისპირელი,

გვაქვს უტილი

ვინაიდან ყოველგვარი მტვე-
რი, ნარჩენი და ნაგავი დიდათ
სასარგებლოა ნიადაგის გაპა-
ტივებისათვის, ამის გამო ნი-
ვთების საბჭოს კულტურულმა
სექციამ დაადგინა შოინმაროს
მიწის სასუქათ და ამ მიზნით
საჩქაროთ ყანაში ვადატიანოს
ცენტრალური სამკითხველო,
რომლის ოთახში (უურნალ-გა-
ზეთების ნაცვლად) უხვად და-
გროვილია უტილ-ნედლეული.
მ. აღე.

ღრმად დამწუხრებულნი

თიანეთის რაიონლიტვანი
აუწყებს ყველა გულშემატკი-
ვარს, რომ ხანგრძლივი ავად-
მყოფობის შემდეგ მშვიდათ
და ტკბილად მიიკვალა მთელი
რაიონისათვის საყვარელი რა-
დიო - მიმღები, გამოსვენება
მონდება თიანეთის სამკითხვე-
ლოდან, გიშმაში.

ანკეტა

სახელი და გვარი მ დილაია ჯგებე.

თანამდებობა ბანძის გლეხკომის თაემჯდომარე.

ხელობა მუშტი - კრივის ოსტატი (გვერდები გაუსინჯეთ ღარბ გლეხს გ. მისიასს). შემარჯვება ცრუ სიღარბის მოწმობების გაცემაც მიგობრებისათვის.

დამსახურება გლეხკომის მიერ დამწუხრობათვის მოტანილი სიმინდი დავურიგე შეძლებულ გლეხებს ჯღარკაებს და მინდილასს. მათ შემდეგ ეს სიმინდი ღარბ გლეხებს მივიყიდე სამჯერ უფრო ძვირად. ცოლის ნათესავი შეძლებული ფანცვლია გაეანთავი სუფლი სახაზღვიეის გამოსაღობისა გან.

სარწმუნოება ქრისტიანი. ძველებურად, მამაპაპურად მივდილით მოვინათლე შეილი.

მიმხაროულმა გზა გამსახლისა-კონ

ტრამტარარამ.